

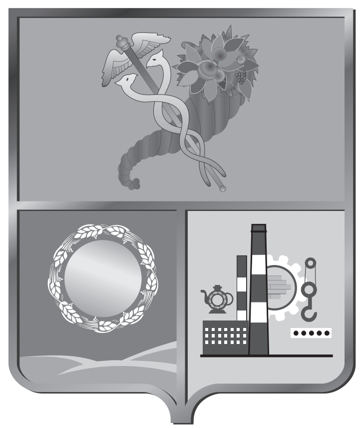
Благодарность и память

стор. 2

Очистить тело, жилье и душу

стор. 4

www.tribune.kharkov.ua



ТРИБУНА трудящих

11 квітня 2012 р.
Середа
№27
(8789)

Заснована 18 липня 1937 року | ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОГО РАЙОНУ ДЛЯ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Шановні іменинники

Антипов Ігор Валентинович — радник голови райдержадміністрації з економічних питань на громадських засадах;

Кухар Олександр Васильович — заступник прокурора Харківської області;

Рудченко Любов Іванівна — завідувач Роганського дошкільного навчального закладу №2;

Удальцова Ірина Олексіївна — завідувач Яковлівського дошкільного навчального закладу;

Брюханов Олександр Миколайович — Південний міський голова;

Савченко Євген Степанович — губернатор Бєлгородської області Російської Федерації;

Дриголя Олександр Миколайович — депутат районної ради;

Литвин Микола Михайлович — голова Державної прикордонної служби України;

Колобов Юрій Володимирович — Міністр фінансів України;

Тригуба Віра Іванівна — директор Фрунзенської загальноосвітньої школи I—III ступенів;

Ібрагімов Фаік Балагланович — заступник обласного військового комісара з виховної роботи;

Захуцька Олена Володимирівна — начальник Головного управління праці та соціального захисту населення Харківської облдержадміністрації;

Кавтарідзе Кавтарі Басильович — депутат районної ради;

Андреєв Віталій Андрійович — директор ДП санаторій «Високий» ЗАТ лікувально-оздоровчих комплексів профспілок України «Укрпрофоздоровниця»;

Войтенко Вікторія Сергіївна — завідувач сектору з питань внутрішньої політики та зв'язків з громадськими організаціями апарату райдержадміністрації;

Пономаренко Вікторія Володимирівна — начальник відділу культури і туризму райдержадміністрації!

Вітаємо вас із Днем народження та бажаємо міцного здоров'я, щедрої долі, благополуччя, творчого натхнення, сил і наснаги, успіхів у ваших справах!

Голова Харківської райдержадміністрації В. П. ЗБУКАР

Голова Харківської районної ради М. В. ТРЕТЯК

ЧВЕРТЬ ВІКУ ЗВИТЯГИ!..

Великим концертом найкращих самодіяльних артистів і колективів у великій залі райдержадміністрації завершилися урочистості, присвячені 25-річчю заснування організації ветеранів Харківського району.



Харківська районна ветеранська організація створена ще за часів колишнього Радянського Союзу в 1987 році. Після проголошення незалежності нашої держави, вона стала складовою частиною організації ветеранів України і зараз є однією з найбільших районних громадських організацій. На сьогодні до її складу входить понад 53 тисячі осіб: у тому числі — 6963 ветерани Великої Вітчизняної війни, 1039 учасників бойових дій, 937 інвалідів війни. На обліку також знаходиться 801 сім'я загиблих воєнів та 17735 дітей війни.

На святкування ювілейної дати прибули представники місцевих ветеранських організацій Передмістя, очільники громад, активісти громадського руху, депутати районної та обласної рад. Про історію створення ветеранської організації району розповів її теперішній голова Михайло Мироновський. Він, зокрема, зазначив, що своє головне завдання бачить у поліпшенні матеріальних і побутових умов ветеранів війни і праці, всебічному захисті їхніх прав та інтересів, патріотично-виховній роботі серед молоді, координації дій та тісній співпраці з органами місцевого самоврядування і виконавчої влади. Михайло Данилович висловив щиру вдячність керівникам району, головам міських, селищних і сільських рад, депутатам різних рівнів за велику допомогу ветеранам, підтримку, постійне піклування про найвразливіші категорії населення.

У свою чергу, голова Харківської райдержадміністрації Віталій Збукар зазначив, що сивочолі ветерани — це святе для нього, для керівників усіх районних структур, підрозділів та установ, які покликані здійснювати спеціальний захист ветеранів війни і праці, учасників бойових дій, інвалідів та хворих, людей похилого віку. В районі намагаються все робити для того, щоб такі категорії відчували постійну турботу про них. Далі Віталій Павлович перейшов до нагородження Почесними грамотами та Подяками Харківської райдержадміністрації та районної ради з нагоди 25-ї річниці заснування районної організації ветеранів України. Серед нагороджених Грамотами були: Валерій Козуля, Василь Деркач, Наталя Єліна, Василь Черненко, Олексій Чоломбітько, Олександру Кашуріну. Подяку висловлено Надії Даниленко, Володимиру Міщенку, Миколі Черкасову, Єгору Березовському, Галині Клепіковій.

Грамоти обласної Ради ветеранів та районної організації ветеранів було вручено великій групі ветеранів війни, збройних сил, громадським активістам. Почесним знаком Російської Федерації «Фронтовик 1941—1945» нагороджені 4 ветерани війни з нашого району.



Приємною несподіванкою для всіх присутніх були виступи голів Дергачівської та Зміївської райдержадміністрацій, і одночасно депутатів Харківської обласної ради, Володимира Кацуби та Євгена Мураєва, які виступають кураторами нашого району від обласного депутатського корпусу. Високі гості не лише щиро привітали ветеранів з ювілеєм їхньої громадської організації, а й привезли з собою чимало гарних та корисних подарунків. Надзвичайно символічним було побачити на одній сцені керівників трьох сусідніх районів — Збукаря, Мураєва і Кацубу, які запевнили, що тісна співпраця між ними — всерйоз і надовго.

Не менш цікавим і змістовним був святковий концерт, під час якого відбулася своєрідна презентація кількох новостворених у нашому районі колективів художньої самодіяльності. Перш за все, вразив виступ чоловічого вокального ансамблю молодіжного культурного центру при відділі культури і туризму райдержадміністрації, у виконанні якого своєрідно й оригінально прозвучали дві українські пісні. Інший дебютант — хореографічний жіночий колектив «Еліта-фемелі» — теж здивував глядачів своїм неповторним втіленням сучасної танцювальної композиції. Не підвели й довгожителі художньої самодіяльності району — вокальні ансамблі «Україночка» та «Аеліта» з Кулиничівської селищної ради. Їхні потужні, професійні номери нікого не залишили байдужим у залі.

Концертна програма не обійшлася й без естрадних зірок місцевого рівня. Це, перш за все, Олександр Кашурін (режисер районного молодіжного центру), Валерій Лісничий (соліст ВІА «Сузір'я») та Борис Кіперштейн (директор Яковлівської ЗОШ). Якщо перших двох давно вже визнали глядачі Передмістя, то третій (Борис Кіперштейн) здобув навіть всеукраїнське визнання, ставши учасником популярного телепроекту «Голос країни».

На мажорній ноті, в атмосфері єднання і піднесення, завершилося це яскраве і змістовне музичне дійство, яким вшанували в нашому районі 25-річний ювілей ветеранської організації.

Василь ЧИГРИН,
фото Марії ЗАЙЦЕВОЇ

Офіційний сайт газети «Трибуна трудящих»: www.tribune.kharkov.ua

■ Вісті Передмістя

Немишлю почистять, а греблю укріплять

Протяжність річки Немишлі, що бере свій початок на околицях селища Кулиничі — понад 10 км. Значна її частина протікає по Передмістю і впадає в річку Харків. Є на Немишлі й водосховище зі старою греблею в Кулиничах, завдяки якому підтримувався рівень води в найменшій харківській річці. Багато десятиліть ця водна артерія замулювалася, забруднювалася сміттям, виходила з берегів під час повені, а греблю в Кулиничах не раз проривало, підтоплюючи десятки будинків, господарських приміщень та городів.

— Цього року роботи на річці Немишля продовжуються, — розповів нашій редакції директор КП «Комплекс по експлуатації об'єктів водопониження і ливневої каналізації» Олександр Докучаєв. — На 2012 рік з міського бюджету передбачено виділити близько 1 млн грн. Ці кошти підуть не лише на продовження розчистки русла, а й на ремонт затворів шлюзових камер та греблі на водоймищі в Кулиничах, звідки поступає вода. До кінця року всі роботи планується завершити...

«Глобальна перспектива» в дії

Минулого тижня столицю Слобожанщини відвідала група іноземних вчених-глобалістів (члени експертної ради з підготовки стратегічного розвитку міста Харкова), які брали участь в обговоренні концепції «Глобальна перспектива», спрямованої на розробку подальшого розвитку мегаполіса до 2030 року. До цього часу планується значно розширити кордони Харкова — до його складу увійдуть міста Мерефа, Дергачі, Люботин, Чугуїв і селища Пісочин та Безлюдівка.

— Це прогнози наших харківських колег відносно того, як може розвиватися місто, — повідомив у своїй ексклюзивній заяві для нашої газети польський урбаніст з міста Краків Анжей Пшиманський. — Ми лише були присутні під час обговорення даної містобудівної концепції, спільно з представниками експертного середовища, тому не слід інтерпретувати даний прогноз розширення Харкова як категоричну констатацію. На мою думку, скажімо, у Харкова є ще чимало власних внутрішніх резервів і територій, які потребують активного розвитку, тому не варто зазіхати на дуже плодючі землі, розташовані навколо Харкова, які можна активніше використовувати для забезпечення продовольчої безпеки одного із найбільших мегаполісів України. А можливість включення до складу міста-мільйонника таких великих населених пунктів, про які згадувалося, і навіть великих районних центрів — то це питання буде обговорюватися і дискутуватися ще багато років...

Є тепла вбиральня, є душові...

Багато років велися розмови про зведення прибудови до Липецької ЗОШ ім. П. Щепкіна для найнеобхідніших службових та комунальних приміщень цього навчального закладу. Особливо потрібно було облаштувати теплу вбиральню для учнів та педагогів, адже існуючий старий туалет, розташований на подвір'ї школи, вже давно не відповідав правилам санітарної та технічної безпеки. Понад п'ять років «муляв око» фундамент майбутньої прибудови, яку лише наприкінці минулого року почали активно зводити за сприяння керівництва Харківської райдержадміністрації. Хоч і невелику, але надзвичайно важливу будову під свій особистий контроль взяв Віталій Павлович Збукар. Постійно стежили за ходом справ його перший заступник Віталій Терещенко та начальник відділу освіти райдержадміністрації Ольга Бабельчук, які контактували з підрядником, оперативно вирішували необхідні питання.

І от зведення прибудови, де розташовані по дві душові та вбиральні, медичний пункт, прохідний хол, фактично завершено. Душові кімнати та вбиральні під'єднані до мережі централізованого водопостачання села Липці, а туалет має власну автономну систему. Тож цієї холодної зими діти вже не мерзли в старому туалеті, а користувалися (і зараз користуються) світлими і просторими теплими вбиральнями. Дві душові поки ще не працюють, бо там завершуються внутрішні оздоблювальні роботи, монтується обладнання. Проте вже зовсім скоро всі роботи будуть завершені й функціональна прибудова обслуговуватиме два липецькі заклади — загальноосвітню та спортивну школи.

Серце віддають дітям

З 19 березня по 2 квітня Харківська обласна бібліотека для дітей проводила благодійний марафон «Від серця до серця», присвячений Всеукраїнському тижню дитячого читання і Міжнародному дню дитячої книги. Мета марафону — зібрати книги і одяг для дітей з особливими потребами. З яскравою театралізованою програмою працівники бібліотеки відвідали кілька будинків Передмість, зокрема — Комаровський дитячий будинок-інтернат, Люботинський дитячий будинок для дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківської опіки, Кочетоцьку загальноосвітню санаторну школу-інтернат, спеціалізований навчально-виховний комплекс №2 та інші. Дітям показували захоплюючу театралізовану композицію, спілкувалися з ними, дивилися номери шкільної художньої самодіяльності, а наприкінці зустрічі вручили гарні подарунки спонсорів та меценатів.

Василь ЧИГРИН

■ По следам наших публикаций

БЛАГОДАРНОСТЬ И ПАМЯТЬ



Ольга ПОПОВА

После того, как в одном из номеров «Трибуны трудящихся» был опубликован материал о юбиляре — бывшем главе Харьковской райгосадминистрации Леониде Задорожном, в редакцию обратился житель города Южный Валерий Новицкий.

Наш гость раскладывает на столе старые фотографии, газеты, документы... Все это — история поиска, которая тянулась не один десяток лет.

Отец Валерия Евгеньевича, Евгений Михайлович Новицкий, был одним из героев, которые 17 октября 1943 года освободили небольшое село Дереевка, что на Кировоградщине — «сильно укрепленный пункт противника на правом берегу Днепра» — именно так на весь Советский Союз было объявлено по радио, когда из села были изгнаны оккупанты. Воины 62-й, 110-й и 116-й стрелковых дивизий, с тяжелыми потерями осуществив сложнейшую переправу через Днепр, больше двадцати дней отвоевывали пядь за пядью полуторакилометровый участок земли от берега реки до села. Дереевка несколько раз переходила из рук в руки: у немцев была выгодная оборонительная позиция. В результате кровопролитных боев, потеряв сотни воинов, наши войска вышибли немцев из обескровленного села. Имена 155 советских солдат так и остались неизвестными — тела были настолько изувечены, что распознать их было невозможно, и героев просто похоронили в общей братской могиле.

Семья Евгения Новицкого получила похоронку, где скупо было сказано:



Впервые на могиле отца...

«...рядовой Новицкий Евгений Михайлович... в бою за социалистическую Родину, верный воинской присяге, проявив геройство и мужество, находясь на фронте убит в октябре 1943 года: похоронен Кировоградская обл. с. Дереевка». Однако до недавнего времени родственники даже не знали, где именно эта Дереевка и в какой могиле похоронен их отец. К тому же в списке павших на обелиске фамилия Новицкого не значилась — это тоже вносило путаницу при поисках. По всей видимости, он был среди тех безымянных 155 воинов.

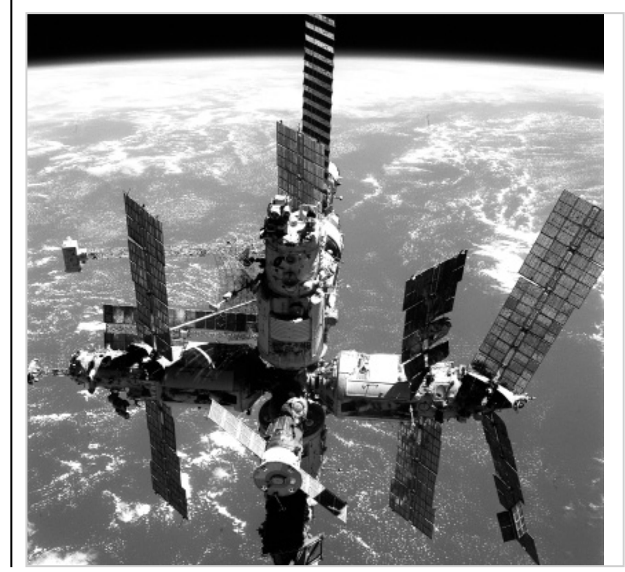
— Так получилось, что именно Леонид Иванович помог нам найти могилу отца, — с волнением рассказывает Валерий Евгеньевич. — Он родом из этой деревни, и когда узнал в случайной беседе, что мой отец погиб в какой-то Дереевке, уточнил область и сказал, что это его родное село, и там братская могила, где свыше сотни освободителей остались неизвестными — все совпадало. Леонид Иванович принял самое живое участие в этом деле — связался с ветеранскими организациями, мы вместе ездили в Дереевку, на родину Леонида Ивановича, которую освобождал мой отец. Волей судьбы мы оказались жителями одного района, познакомились, он оказался необычайно душевным человеком, и это счастливое обстоятельство помогло мне впервые в жизни посетить могилу отца, возложить цветы и мысленно поблагодарить его и его однополчан... А главное, имя отца теперь тоже значится на обелиске, и я благодарен всем, кто помог мне, в том числе и Леониду Ивановичу Задорожному.

Валерий Новицкий показывает бесценные документы — фотографии, похоронку, даже старую выписку из регистрационной книги — в нее вписаны имена сестер и братьев его отца. Война не обошла никого из них, но каким-то чудом выжили все, кроме Евгения Новицкого, погибшего при освобождении Дереевки, о чем спустя почти 70 лет наконец была сделана запись на скромном сельском обелиске.

ДЕНЬ КОСМОНАВТИКИ

Завтра мировое сообщество отмечает День авиации и космонавтики. 12 апреля 1961 года золотыми буквами вписано в историю как один из величайших дней, которые когда-либо переживало человечество. А имя Юрия Гагарина навсегда сохранится как имя первопроходца космоса.

Сегодня работа на орбите не более чем работа — мир привык к тому, что в космосе трудятся люди. И сенсаций с орбиты мы не ждем — там проводятся рутинные научные исследования, отсюда ведется разведка полезных ископаемых, изучается климат на земле и пр. И там же человечество готовится к дальним космическим путешествиям. Будем надеяться, что мы еще застанем тот момент, когда человек ступит на Марс. Одно дело — картинки, переданные с марсохода, другое — живой взгляд и мнение гомо сапиенса, покорившего очередной космический объект.



Когда-то сам праздник — День космонавтики — был всенародным. Наша великая космическая держава отмечала его с размахом, чествуя героев. Центральное телевидение транслировало концерт, где выступали лучшие артисты страны. И крупным планом показывали лица покорителей космоса, которых знала вся страна. Сегодня времена другие и герои не те. А великая страна распалась на кучку независимых государств. Украина и сегодня числится в списке космических держав, хотя успехи наши на этом поприще скромные. Но пока наши научные и производственные кадры принимают участие в международных космических программах, мы отмечаем День работников ракетно-космической отрасли (а именно так в Украине называется этот профессиональный праздник) с полным правом. Украина и сегодня строит ракеты, разрабатывает сложнейшие системы управления, и очень хочется верить, что наши дети будут жить в космической державе, а не в стране третьего мира.

Часто можно услышать мнение — «до космических программ ли нам, когда народ беднеет?». Но если мы будем и дальше деградировать в таких сферах, как передовая наука и освоение космоса, мы не просто обеднеем — мы впадем в окончательную нищету, и не только в материальном плане.

Но давайте не будем о грустном. Завтра мы включим телевизор, посмотрим кадры хроники, полюбуемся славной улыбкой Юрия Гагарина, покорившей в те далекие 60-е всю планету, и поздравим всех людей, кто причастен к авиации и ракетно-космической отрасли. И всех остальных, кто любит этот праздник — День космонавтики.

Ольга ПОПОВА

■ Літопис епохи: до 75-річчя заснування районки

ВДИВЛЯЮЧИСЬ У «ДЗЕРКАЛО ЖИТТЯ»

Фотографію традиційно називають «дзеркалом життя». І це не випадково, адже саме світлини, зроблені 50—100 років тому, найкраще передають сучасникам атмосферу епохи, подих часу, особливості колишнього життя...

Згадуючи про витоки

Однією з особливостей районної газети «Трибуна трудящих» було те, що практично в усі періоди існування фотоілюстрації відігравали ключову роль на сторінках газети. Якщо інші районки відчували певні труднощі з виготовленням фотокліше через відсутність спеціального обладнання та віддаленість від обласного центру, то в газеті Харківського району таких проблем ніколи не виникало. Газета була заснована в Харкові, друкувалася в найбільших харківських друкарнях та видавництвах «Пролетар», «Соціалістична Харківщина», «Харків», завдяки чому мала постійний доступ до технологічного обладнання для виготовлення газетних кліше, стереотипів і фотоформ найвищого гатунку.

Навіть у першому номері газети «Ленінським шляхом», який побачив світ 18 липня 1937 року, було розміщено аж 3 фотоілюстрації на першій полосі. Дві з них були офіційними — портрети Леніна і Сталіна по обидва боки логотипу. А центральне місце на полосі займала велика фоторепродукція (на три колонки газетного тексту) програмної статті В. І. Леніна «Політичне становище». Під фотознімком було написано: «Десант моряків, що прибули до Петрограда з Кронштадта в липневі дні 1917 року». Ця публікація була подана під загальною рубрикою «До двадцятиріччя липневих подій».

Слід зазначити, що у перші роки існування газети, в її штаті не було фотокореспондента. Фотографія в газеті за тих часів була дуже відповідальною справою, майже політичною. Тому обком та райком Компартії взяли під свою опіку новостворене видання Харківського району: привчали газетярів до політкоректності, рекомендували теми матеріалів, надавали готові фотокліше, завірені цензорами, працівниками НКВД і ГПУ. До Великої Вітчизняної війни на сторінках районки в основному були офіційні знімки з партійних зборів, конференцій, мітингів та парадів. Зрідка з'являлися великі фото передовиків соціалістичного виробництва і колгоспного селянства.

Післявоєнний період

Після закінчення війни, в редакції районної газети довгий час також не було власного штатного фотокореспондента. Використовували знімки авторів обласних газет, фотохроніки ТАРС-РАТАУ та любительські світлини позаштатних кореспондентів. Найвідомішим із таких фотографів був Віктор Маньковський, який до цього часу мешкає в Липцях.

— Мало хто знає, що до початку 50-х років минулого століття, крім «Трибуни трудящих», у Передмісті виходила ще одна газета — «Хлібороб» — районне видання тодішнього Липецького району, — розповідає Віктор Маньковський. — Так от, я робив фотографії для цієї газети, а паралельно — ще й для «Трибуни трудящих». В основному це були світлини про колгоспне життя, про передовиків полів і ферм Липецького напрямку. Газета «Хлібороб» користувалася великою популярністю серед селян. А коли ліквідували Липецький район, то закрили й газету. З того часу я почав друкувати свої фотороботи в «Трибуні трудящих».

Від кліше до фотоформи

Надзвичайно цікавою була еволюція виготовлення фотографій та спеціальних фотографічних форм для друкарні. Багато десятиліть з дня заснування фотокліше виготовлялися в цеху цинкографії обласного видавництва. З фотонегативів зображення переносилося через растрову сітку на цинкові або мідні пластини, покриті зверху спеціальним емульсійним шаром. За допомогою відповідних кислот, в спеціальних камерах, фотозображення протравлювалося на пластинах у зворотньому вигляді. А коли таке кліше монтувалося на друкарську машину в верстану газетну полосу, то під час друку на газетному папері з допомогою фарби відтворювалося вже пряме зображення знятого об'єкта.

Кілька років, коли газета друкувалася в Мереф'янській районній друкарні, для виготовлення фотокліше використовувалися дуже популярні у 50—60-их роках ЕГА (електронні гравірувальні апарати). Апарат ЕГА — це досить простий пристрій з двома барабанами на одній осі, що нагадує невеликий токарний станок. На одному барабані закріплювалася цинкова пластина, а на іншому — кілька фотографій для чергового номера газети. Над цинковою пластиною, майже впритул до неї, розташовувався стальний різець, а над барабаном з фотографіями бігав електронний промінчик світла, дуже чутливий до зміни кольорів (чорного і білого). Через фотоелементи й електричну систему зміна кольору поверхні фотографії викликала відповідні імпульси на різець (він рухався вниз-вверх, гравіюючи на цинковій пластині рельєфне зображення фото). Цинкову пластину, після завершення процесу виготовлення зображення, знімали з барабана, розправляли і ножицями по металу рівненько вирізали кожне фотокліше. Кліше прикріплялося з допомогою двосторонньої клейкої стрічки на спеціальну підставку і заверстувалося разом з текстом у газетну полосу.



Микола Пархоменко — ветеран районної фотожурналістики

У приміщенні редакції «Трибуни трудящих» було навіть обладнано спеціальну фотолабораторію проявлення фотоплівок та виготовлення фотографій. Ця кімната до цього часу існує, але вже не використовується за призначенням, адже технічний прогрес досить швидко впроваджувався у технологію виготовлення фотографій і фотоформ у районці.



Марія Зайцева примножує кращі традиції майстрів фотооб'єктива

Вже на початку 90-х років минулого століття, поряд з механічними фотоапаратами, працівники редакції почали застосовувати цифрову апаратуру. Трохи пізніше в редакції з'явився і перший сканер, за допомогою якого готові фотографії сканувалися, а потім використовувалися вже для комп'ютерної верстки газети. Зараз зверстані на комп'ютері газетні полоси (разом з фотографіями) у електронному вигляді передаються до видавництва, де виготовляються фотоформи для друкарського цеху.

Продовжуючи традиції

Повертаючись до роботи традиційного відділу фотоілюстрацій в нашій газеті, слід зазначити, що через нього пройшли справжні майстри фотосправи. У 60—70-ті роки минулого століття на сторінках, крім Маньковського, з нашою газетою співпрацювали відомі харківські фотокореспонденти Юрій Півень, Віктор Поліщук, Юрій Андріяненко та інші, а згодом у редакції «Трибуни трудящих» з'явився свій штатний фотокореспондент — Микола Пархоменко, який віддав газеті близько 30 років свого життя.

Микола Дмитрович родом з села Очеретувате на Полтавщині, ще з малечку захоплювався фотографією. Молодим юнаком він подався у Харків шукати кращої долі. Осів у місті Люботині, знайшовши там свою другу половинку, влаштувався працювати в редакцію районної газети «Трибуна трудящих». Він закінчив фотовідділення Московського народного університету робсількорів, співпрацював з багатьма харківськими газетами, був лауреатом конкурсу «Кришталевий об'єктив», влаштував не одну персональну фотовиставку, видавав фотоальбоми.

А за останні 10 років через редакцію пройшло ціле сузір'я молодих, талановитих фотомайстрів газетної справи. Серед них Марина Куликова, Світлана Горщерук, Марія Зайцева. Остання, до речі, зараз працює редактором відділу фотоілюстрацій. Не зважаючи на свій юний вік, Марія має якісну професійну підготовку і освіту та чималий доробок різнопланових фотографій, зроблених не лише в Передмісті, а й у різних куточках України і навіть за кордоном. Наша Маша вже може похвалитися персональними фотовиставками, її фотороботи друкуються у різних виданнях, на інформаційних сайтах. Та найбільше фотографій розміщено на сторінках «Трибуни трудящих». Ці світлини розповідають про повсякденне життя, будні, дозвілля мешканців Передмістя, знайомлять читачів з визначними земляками, які примножують надбання рідного краю.

Василь ЧИГРИН

■ УПСЗН ХРДА повідомляє

Інформація щодо прав ВІЛ-інфікованих у сфері трудових відносин

Основним законом України є Конституція, яка гарантує всім громадянам рівні права. Згідно зі статтею 21 Конституції України усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах, права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними. Стаття 24 Основного закону наголошує рівність прав громадян України. А саме: в частині 1 статті 24 зазначено: «Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками».

Відповідно до статті 2-1 Кодексу Законів про працю в Україні забезпечується рівність трудових прав усіх громадян незалежно від походження, соціального і майнового стану, расової та національної приналежності, статі, мови, політичних поглядів, релігійних переконань, роду і характеру занять. Таким чином, рівність трудових прав грунтується на суспільній рівності всіх людей. Ніхто із членів суспільства не може мати якихось переваг і привілеїв, як і звільнятися від виконання встановлених законом обов'язків. Стаття 5-1 вказаного Кодексу гарантує всім громадянам вільний вибір виду діяльності та правовий захист від необгрунтованої відмови у прийнятті на роботу і незаконного звільнення, а також сприяння у збереженні роботи.

Всі зазначені положення Кодексу Законів про працю України безпосередньо стосуються людей, які є хворими на ВІЛ/СНІД. Згідно з діючим в Україні законодавством будь-яка дискримінація за ознаками стану здоров'я є неприпустимою.

Слід зазначити, що в трудовому законодавстві України відсутні обов'язки ВІЛ-тестування працівників при проведенні періодичних медичних оглядів. Такі вимоги відсутні і у Законі України «Про запобігання захворюванню на синдром імунодефіциту (СНІД) та соціальний захист населення».

Якщо працівник потребує за станом здоров'я надання іншої роботи, власник або уповноважений ним орган повинен перевести, за його згодою, на таку роботу у відповідності з медичним висновком тимчасово або без обмеження строку. Ця норма закріплена в статті 170 Кодексу законів про працю України та частиною 3 статті 9 Закону України «Про охорону праці».

Необхідно зазначити, що кожен працівник має право на конфіденційність діагнозу. Виключним правом хворого працівника є право повідомити (або не повідомляти) власника підприємства про наявність у нього хвороби.

Стаття 33 Кодексу Законів про працю України чітко визначає, що власник або уповноважений ним орган має право перевести працівника строком до одного місяця на іншу роботу, не обумовлену трудовим договором, без його згоди, якщо вона не протипоказана працівникові за станом здоров'я, лише для відвернення або ліквідації наслідків стихійного лиха, епідемії, епізоотій, виробничих аварій, а також інших обставин, які ставлять або можуть поставити під загрозу життєві умови людей, з оплатою праці за виконану роботу, але не нижчою, ніж середній заробіток за попередньою роботою.

Таким чином, аналізуючи законодавство про працю України треба констатувати, що наявність ВІЛ-інфекції не може бути підставою для відмови людині в прийомі на роботу чи підставою для його звільнення.

І. В. ХИМЕНКО, начальник управління праці та соціального захисту населення

Ліс для нащадків

Навкруги вже по-справжньому весняна погода. За останні роки весна починається по-своєму і в цей весняний період гостро постає питання покращення навколишнього середовища, а саме проведення весняної лісокультурної кампанії всіма підприємствами галузі з посадки лісу.

У цей період проводиться загальноукраїнська акція «Ліс для нащадків!» та «Майбутнє лісу у твоїх руках!»

Кожен рік у зоні діяльності Васищівського лісництва, активну участь беруть учні шкільних лісництв, наші майбутні лісівники, Васищівської, Лізогубівської ЗОШ, а також Борівської ЗОШ Зміївського району та Тернівської ЗОШ Чугуївського району.

Так і цього року планується створити 12,8 га лісових культур на землях держлісфонду Васищівського лісництва, із висадженням близько 73 тисяч сіянців сосни звичайної.

Всіх бажаючих запрошуємо взяти активну участь у посадці лісу, а також у наведенні належного санітарного стану в лісових насадженнях.

Перебуваючи в лісах пам'ятайте та завжди дотримуйтесь правил пожежної безпеки в лісах України, навіть не залежно від пори року.

М. В. ТРОЙЧЕНКО, лісничий Васищівського лісництва



■ Праздники

Очистить тело, жилье и душу

Великий (Чистый, Страстный) Четверг отмечают христиане всего мира — православные, католики, лютеране. Но при этом каждый народ на протяжении тысячелетий христианской истории создавал свои традиции и приметы, связанные с этим днем.

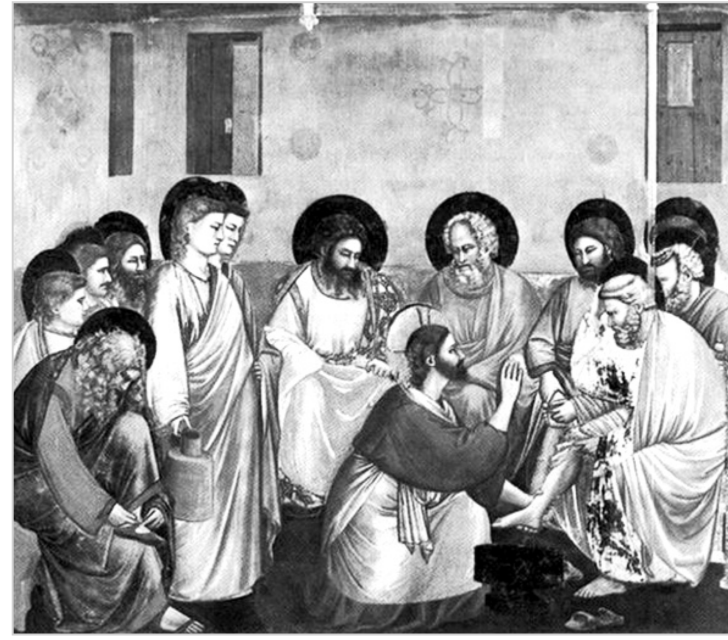
Традиция отмечать Чистый Четверг ведет свое происхождение от одного из важнейших евангельских событий, а именно — Тайной Вечери, на которой Иисус Христос омыл ноги своим ученикам, показав тем самым пример братской любви и смирения. Согласно Евангелию, на Тайной Вечере Иисусом Христом был установлен обряд евхаристии — Святого Причастия.

В наши дни для христиан всего мира — это один из важных этапов подготовки к великому празднику Пасхи. Чистый Четверг не просто так носит такое название, в этот день все действия и помыслы должны быть направлены на очищение: себя, своей души, своего дома. В этот короткий весенний день надо успеть сделать очень многое, чтобы потом достойно встретить Великодень. Потому что потом уже домашними делами заниматься будет нельзя, только печь куличи и красить писанки.

Очень важно в этот день успеть вымыться самому до восхода солнца и искупать детей. Считается, что это не только очищает душу, но и дает запас сил и здоровья телу на весь год.

Ну а затем наступает черед наведения порядка в доме. В этот день хозяйки стараются отчистить все до блеска: моют полы, окна, стены, посуду, мебель, перестирывают одежду, особенно ту, которую будут одевать на праздник в церковь. Считается, что если после уборки в Чистый Четверг в доме не осталось ни пыли, ни грязи, то давно потерянная вещь скоро отыщется. Также в некоторых регионах существует примета, что если в Чистый Четверг сделать дома перестановку, то это привлечет в дом финансовое благополучие.

Кроме того, украинские селяне в этот день приводили в порядок двор и палисадник перед воротами. Весь мусор, грязь, оставшиеся с осени пожухлые трава и листья выгребались и убирались с глаз долой. Одним словом, делалось все, чтобы в светлый праздник Пасхи все радовало взор и душу.



Христос умывает ноги Петру. Джотто, фреска в капелле Скровеньи

В православной традиции Чистый Четверг связан не только с домашними хлопотами. В этот день надо обязательно сходить в храм, исповедоваться и причаститься. Во многих украинских селах верят в чудодейственные свойства свечи, зажженной в храме в этот день, и стараются обязательно донести ее горящей до дома.

В старые времена для того, чтобы уберечь такую свечку от ветра и непогоды, изготовляли специальные фонарики с цветными стеклами. Очевидцы рассказывали, что когда верующие возвращались из церкви домой, сельские улицы, освещенные разноцветными огоньками, выглядели как картинка из волшебной сказки.

И еще одна народная примета: старые люди утверждают, что у хозяйки, которая хорошо потрудилась в Чистый Четверг и выполнила все, что в этот день положено, обязательно получатся пышные и вкусные куличи. Ну а у ленивой засони тесто непременно просядет...

Дорогие читатели, мы от всей души желаем вам, чтобы накануне Пасхи ваши мысли были светлыми, дома — нарядными и чистыми, а куличи — нежными и сдобными.

Виктория СТЕПКОВА

■ Зворотний зв'язок

ЛИСТИ, ЩО ПАХНУТЬ ЖИТТЯМ!..

Редакційна поштова скринька — наче бездонна скарбничка, з якої ми, газетярі, черпаємо чимало інформації, знаходимо теми для майбутніх публікацій, дізнаємося про людські негаразди й радощі, максимально наближаємося до життя пересічних мешканців Передмістя.

Чи щасливе число 13?

Любі наші читачі! Повірте, кожний ваш лист, телефонний дзвінок, електронне послання до редакції «Трибуни трудящих», будь-яка кореспонденція, — викликає у нас радість і задоволення, адже вказує на те, що журналісти, всі співробітники районної газети працюють не даремно, торкаються актуальних тем, які викликають широкий резонанс у суспільстві. По можливості, ми намагаємося не залишати без уваги жодного послання наших читачів. Особливо, коли вони стосуються резонансних публікацій. Ось один з таких листів: «Шановна редакція, в №23 вашої газети прочитала матеріал про території багатьох населених пунктів Передмістя, що незабаром будуть приєднані до Харкова. У статті сказано, що це аж 13 населених пунктів. Не могли б ви конкретніше назвати їх усі. Повірте, це питання не лише мене цікавить. З повагою, Людмила Федорівна Бакай, село Хролі Харківського району».

Відповідаючи на запитання Л. Ф. Бакай повідомляємо, що за інформацією Департаменту містобудування, архітектури і земельних відносин Харківської міської ради, своїми землями з містом Харковом поділяться 13 населених пунктів, розташованих у Харківському та Дергачівському районах. Зазначимо, що приєднуються лише певні земельні ділянки, а не цілі населені пункти. Тож, у Харківському районі такі земельні ділянки до Харкова перейдуть від селищ Бабаї, Безлюдівка, Покотилівка, Кулиничі, Рогань, Пісочин, а також сіл Пономаренки, Циркуни, Мала Рогань і Комунар. У Дергачівському районі до Харкова відійдуть значні земельні ділянки від селищ Солоницівка, Черкаська Лозова і Мала Данилівка. Серед усіх цих населених пунктів найбільший шматок (понад 2,6 тисячі га) столиця Слобожанщини «відкусить» від селища Кулиничі.

Піклуються про знедолених

Наш постійний читач і громадський активіст із села Циркуни В. Галькевич у листі до редакції розповідає про добрі справи місцевих громадських та ветеранських організацій на чолі з Василем Черновим. З його слів, ветеранська організація Циркунівської громади нараховує понад 1500 чоловік. Вона ставить перед собою всебічні завдання по захисту соціальних, фінансових, юридичних та економічних прав ветеранів війни, праці, дітей війни, ветеранів військової служби, пенсіонерів, інвалідів тощо. Зокрема, «...Особистим прикладом ветерани війни, разом з місцевими жителями с. Михайлівки, впорядкували 6 братських могил, сприяли будівництву обелісків. Особлива заслуга в цьому Євгена Івановича Буряка і його дружини Людмили Іванівни (нині покійної). Рішенням ветеранської ради на приміщенні школи встановлено меморіальну дошку, присвячену колишнім випускникам, які загинули на війні.

За клопотанням місцевих активістів, депутатів сільської ради та за сприяння заступника голови облдержадміністрації Ігоря Шурми, надається допомога хворим за місцем проживання. Наприклад, видано матеріальну допомогу інваліду 2 групи Сергію Івановичу Єні...

Активними спонсорами та меценатами ветеранської організації є депутат Харківської районної ради Сергій Кулик та член виконкому Циркунівської сільської ради Сергій Курило. Ансамбль ветеранів села «Вишиванка» — активний учасник багатьох масових заходів, що проводяться громадою...»

Вдячність за чуйність і безкорисливість

Редакційна пошта постійно ряснію листами вдячності та подяки землякам за добрі справи і відповідальні вчинки. Не перевелися у Харківському районі людяні, щирі й чесні особистості, які готові завжди прийти на допомогу ближньому, допомогти у скрутну хвилину, підставити плече немічному чи обездоленому. Саме такою безкорисливою особистістю, людиною з великої літери є Олександр Григорович Проценко, про якого в листі до газети написала мешканка селища Високий Антоніна Тихонівна Передерій (1941 р. н.). Ось що вона повідомляє: «...Я живу в селищі Високий, де Олександр Григорович проводить кожного першого четверга місяця особистий прийом місцевого населення. Це дуже грамотний юрист. Особисто я звернулася до нього за допомогою з деяких правових питань (зателефонувавши по телефону). Мої судові тяжби, на жаль, тривають вже близько 12 років. О. Г. Проценко не лише проконсультував мене заочно, а й особисто приїхав в селище Високий, хоча це був не прийомний день. Він допоміг мені скласти апеляційну скаргу, зрозуміло пояснив ситуацію, спрогнозував майбутні перспективи справи. Раніше чиновники різних рівнів роками не звертали увагу на мої прохання, відмахувалися від закликів допомоги. А Олександр Григорович просто вразив мене своєю чуйністю, людяністю, уважністю й турботливим ставленням до клієнтів.

Тому прошу вас, передайте через газету слова моєї вдячності і поваги людині, яка сприймає чужий біль, наче свій. Нехай Бог допомагає йому, а життя приноситиме лише радісні хвилини. У наш складний, жорстокий час не так вже й багато залишилося таких людей, як Олександр Григорович Проценко...»

Про доярок і надої...

А цей лист надійшов до редакції від нашого багатолітнього й дуже уважного читача з національного агроуніверситету ім. В. В. Докучаєва як відгук на нарис «Доярка від Бога» (№17) — про легендарну Варвару Савельєву з Безлюдівки, Героя Соціалістичної праці, яка викликала колись на соцмагання іншу українську доярку — Марію Савченко, перекривши згодом її рекорд. Дописувач-ветеран вирішив дещо розширити й доповнити інформацію про Марію Савченко:

«...Щоб ви знали, що двічі герой Соціалістичної Праці Марія Харитонівна Савченко, 1913 року народження, з 1944 по 1959 рік пропрацювала дояркою в колгоспі ім. Леніна села Токарі Лебединського району Сумської області. З 1962 до 1972 року вона завідувала там тваринницькою фермою. Надої молока складали, у закріпленій за нею групі корів, від 5,8 до 8,9 тонн на корову за рік. Марія Харитонівна була делегатом 20—23 з'їздів КПРС, делегатом 18—23 з'їздів КП України, депутатом Верховної Ради УРСР. Вона нагороджена трьома орденами Леніна, орденом Трудового Червоного прапора і багатьма медалями...»

Ми дуже вдячні нашому постійному читачу з агроуніверситету за надану інформацію про колегу Варвари Савельєвої з Безлюдівки, яка познайомилася з Марією Савченко саме в Києві, під час роботи одного із з'їздів КПУ, делегатами якого були обидві доярки. Саме в Києві (а не в Сумській області, як стверджує наш читач) Савельєва кинула виклик Марії Савченко, зобов'язавшись перекрити її рекорд з утримання корів і обсягів надоєного молока від них. Доярка з Безлюдівки слова свого дотрималась, вписавши в історію свій трудовий подвиг...

...Це лише кілька фрагментів з листів до редакції. І такої кореспонденції в нас дуже багато. На жаль, через дефіцит газетної площі, ми не маємо змоги повністю надрукувати всі листи наших шановних читачів. Проте знайте — усі ваші листи ми перечитуємо, іноді не раз і не двічі, намагаючись не пропустити чогось важливого, корисного, цікавого. Під рубрикою «Зворотний зв'язок» ми й надалі робитимемо огляд листів. Тому не лінуйтеся, пишіть, телефонуйте, відправляйте електронні послання, просто приходьте до редакції. Ми радіємо кожній можливості поспілкуватися...

Василь ЧИГРИН

ТРИБУНА ТРУДЯЩИХ
Видавець: редакція газети «Трибуна трудящих»
Свідоцтво про державну реєстрацію ХК №1518-259ПР від 29.04.2009 р.
Засновники: Харківська районна рада, Харківська районна державна адміністрація
Наш сайт: http://www.tribune.kharkov.ua
Офіційний сайт ХРДА: http://www.khrda.gov.ua
Виходить щосереди та щосуботи українською та російською мовами.
Адреса редакції: 61052, м. Харків, вул. Червоноармійська, 4.
E-mail: Tribuna2009@mail.ru
Тел. 712-00-56. Тел./факс 712-37-10.
В. о. головного редактора: Микола Хорошев.
Відповідальний за випуск: Ольга Попова.
Літературний редактор: Ганна Положій.
Верстка: Інна Денисенко.

Газета надрукована у друкарні ВАТ «Видавництво «Харків». Московський просп., 247, МСП, Харків, 61037.
Зам. 2-292
Тираж план. 10709 примірників.
Передплатний індекс 61805